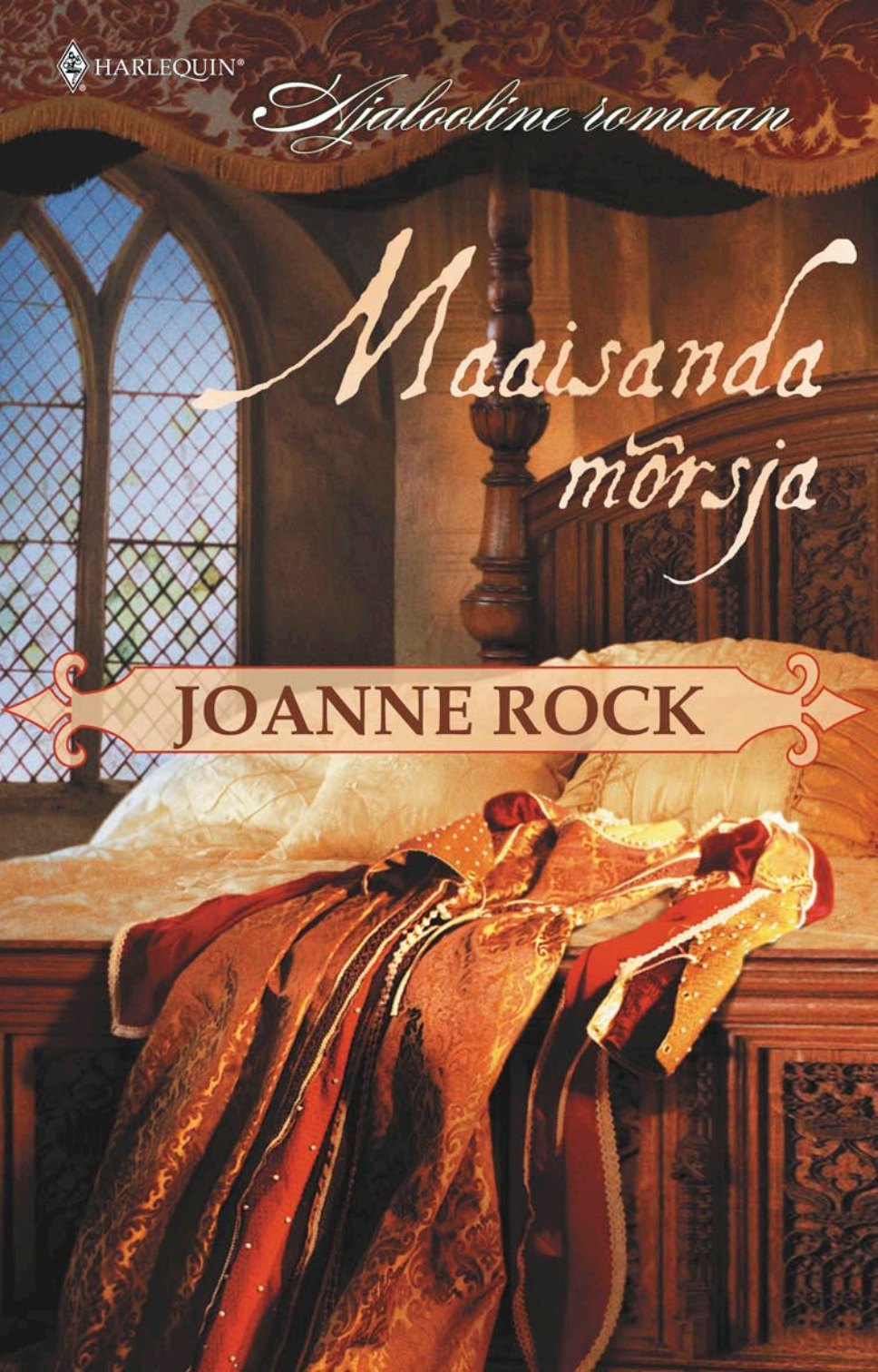

 HARLEQUIN®

Sjalooline romaan

*Maaisanda
mõrsja*

JOANNE ROCK

Joanne Rock
In the Laird's Bed
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Joanne Rock
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B08244612
ISBN 978-9949-25-255-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Autorilt

Kirjutamine on enamasti üksildane tegevus. Paljud kirjanikud nimetavad oma töötuba „koopaks”. See on koht, kus nad end muust maailmast välja lülitavad ja oma fantaasiad säärastena kirja panevad, et neid lugejaile esitada saaks.

Keskaegset romantikat kirjeldavate romaanide autorina olen ma saanud sageli inspiratsiooni Arthuri-aegsetest legendidest. Möödunud talvel lugesin ma uuesti läbi „Sir Gawaini ja Rohelise Rüütli” ning mulle meeldis mõte võõrast, kes ilmub välja pimedal talveõhtul, et trotsida katsumusi. „Maaisanda mõrsja” tegevus on sellest inspireeritud.

Raamatu peategalased Cristiana ja Duncan peavad kontrollima oma käitumist. Mõlemal on saladusi, mille varjamine on ohtlikult raske, kui nende vahel lööb lõõmama kireleek. Elu keskaegses eraldatud kohas keset Šotimaa karmi talve muutub peagi pingeliseks nagu suruõhukattel.

Ma loodan, et naudite „Maaisanda mõrsjat” ega unusta tutvumast ka mu teiste teostega internetiaadressil www.joannerock.com.

Head lugemist!

Joanne Rock

Pühendan selle raamatu Ann Leslie Tuttle'ile ja
Harlequin Historical toimetuse meeskonnale, kes
tegid mu töö nii meeldivaks.
Täna, et jagasite minuga oma tarkust ja huvi nende
lugude vastu!

Proloog

Naise lõhn oli kutsuv.

Isegi kaugemal kaljueendil Domhnailli vahitorni all tundis Duncan Vapper tuules hõljuvat leedi Cristiana hõngu. Kuid see polnud ürdiseebi ega roosivanni uimas-tav lõhn. See oli tema muinasjutulise mõdu aroom, mis vajus mööda kaljuseina alla, ümbritsedes Duncanit ja ta mehi aurava nelgi- ja meeaurupilvega.

Ega ometi naine, kes keedab nii taevalikku jooki, keeldu mehele peavarju andmast?

„Ütle talle, et ma palun teda Kristuse nimel,” hüüdis Duncan tusase näoga valvurile, kes ei tahtnud neid lubada Domhnailli klanni iidsetesse valdustesse. Sünge väravavalvur oli lasknud neid külma käes tükk aega oodata, kuni ta kõvasüdamelise leediga rääkimas käis.

„Maa’arra ei soovi vaenlasi oma valdustesse,” teatas valvur tagasi jõudes, kuid Duncan teadis, et mees valetab. Liikusid jutud, et vana maahärra tervis on üpris kehv. Et ohjad pole enam tema käes. „Ta käskis mul teile teatada, et läheduses on klooster...”

„Teisel pool mäge,” täpsustas Duncan nõrdinult ohates. „Õelge oma isandale ja ta südametule tütrele, et ma

loovutan meelsasti oma relvad võimaluse eest sulatada jääpurikad rüütl, kuni torm vaibub.”

Olgu neetud see Domhnailli uhkus!

Viis aastat oli möödunud ajast, kui Duncani vend oli katsetanud abieluvoodit koos Cristiana õega ja seda enne pulmi, mis oli perekonda sügavalt solvanud. Nad olid kuulutanud abielulepingu kehtetuks ja tõlgendanud armastajate käitumist sõjakuulutamisena, mis oli tekitanud kahe klanni vahele sügava lõhe.

Tuul vilistas kaljude vahel, keerutas meeste jalgade ümber ja selle karmid hood panid hobuste lakad lehvima. Terve päeva oli sadanud jäist lund, mis tegi edasimineku võimatuks. Duncanil ei jäänud üle muud kui oodata kuskil varjus tormi raugemist.

Nagu tal plaanis oligi.

Vana valvur ilmus taas üleval nähtavale ja tema järel veel üks nägu härmaloori taga. Vahitorni aknast kummardus välja naisterahvas, tal olid pikad ruuged juuksed ja kaelas kullakarva siidsall. Raske karusnahkne kapuuts ei suutnud seesuguse metsiku ilma käes ohjeldada valandunud lokke.

Valitsejanna isiklikult.

Domhnailli Cristiana ei tervitanud tulijat naeratusega.

„Sa pead loovutama kõik terariistad ja nooled,” kandas ta toonil, mis polnud keeldumisega harjunud. „Ja isegi siis on külalislahkus vandemurdjate vastu väga piiratud.”

„Sa näed kaunis välja, armas leedi.” Duncan tegi sadulas kummarduse, mis osutus raskeks ülesandeks, kuna

ta oli üdini läbi külmunud juba tükk maad tagasi. „Ma olen kindel, et su külalislahkus on sama suuremeelne kui su andestav süda.”

„Mul on hea meel, et me teineteist mõistame. Ma lasen silla alla, aga sa ei astu sellele enne, kui mu mehed teevad sind relvituks.” Siis hakkas mehhanism kriiksu-des tööle, suured hammasrattad oigasid protesti mär-giks. „Meil toimub uue aasta tervituseks hiline õhtusöök ja sa võid ühineda. Mul on külalised, söör, ja ma ei saa jätta neile muljet, nagu poleks ma suuremeelne.”

Ta lahkus aknalt kuldse loori ja ruugete lakkide lehvi-des, jättes kiiluvette päeva pakase. Ta ei näinud Duncani rahulolevat muiet.

„Meie hasartmängu kroonib edu.” Ta hoidis pöialt, sest risk võis osutada saatuslikuks. Kuigi ta oli lootnud tungida Domhnailli kindlusse hädas oleva rännume-hena, polnud ta oodanud, et külm ja lumi teevad selle nii pakiliseks. Halastamatud mägismaa talved olid niit-nud maha rohkem mehi kui vaenlase mõök.

Üks tema parematest rüütlitest ta kõrval küsis pil-kavalt:

„Kas sa kutsud eduks vaenlasele otse sülle meelita-mist, ilma et meil oleks ennast millegagi kaitsta?” Ronan Lothian silmitses kahtlustavalt sillale ratsutavat valve-salka. „Ma tean su pöörast julgust, Duncan, aga ma us-kusin, et sa lähed surmale vastu, mõök püsti ja needus-sõnad huulil.”

„Mõned võitlused võidetakse ilma mõõgata.” Ta avas mõõgavööpandla lootuses, et ta sisetunne Cristiana ole-muse kohta osutub õigeaks.

Duncan tundis teda põgusalt viis aastat tagasi, kui ta oli väga armas, mis püsis Duncanil siiani meeles. Kui vend poleks käitunud nii, nagu ta tookord käitus, oleks võinud juhtuda, et mõlemad vennad olnuks nüüd Domhnailli tütardega abielus.

Ja poleks seda häda ja viletsust. Ta maid kaitseksid mehed ja rikkus.

Teemantidega kaunistatud pistoda tupest tõmmates põrnitses Ronan teda vihaselt.

„Jajah. Antud juhul annab vaenlane alla ainult sind ja su mõõka nähes, kui meie kõik oleme maha tapetud.” Ronan tasandas häält, kui kasvavale terasehunnikule lähenesid Domhnailli valvurid.

Relvitu Duncan juhtis hobuse sillalaudadele.

„See taktika tõi viimasel korral ainult häda kaela.” Duncan polnud kunagi mõistnud, miks Domhnaillid katkestasid kihluse ainult sellepärast, et noored olid liiga vara abielumõnusid maitsnud.

Nad tõid vabanduseks selle, et Donegal oli olnud liiga jõhker. Aga miks hellitatud neitsi seda pärast esimest korda ei kurtnud?

Ei, Domhnaillide väljakannatamatu uhkus oli neile kõigile palju maksuma läinud. Isegi Christiana oli – küll ilmse kahjutundega – nende kihluse üles öelnud. Ta oli isale kuidagimoodi selgeks teinud, et Culcanoni pere tahab ainult lüüa klannide vahele mõra ja et siis, kui nad on juba abielus, kohtleb Duncan teda kindlasti sama halvasti. Vana maaisand – isegi toona, kui tütreid võisid teda otsustes juhtida – oli liidu katkestanud ja keelanud tütarde abielud. See sündmus oli kõikide hädade algus

ja Duncani klann polnud nendega viimased kolm aastat suhelnud.

Aga nüüd tuleb sellele lõpp. Duncanil oli tuunika all peidus salarelv, võti, mis lahendab laastatud maade ja lahkuviidud inimeste küsimuse. Kaart, mis juhatab kaua aega maha maetud sugupõlvedevanuse tema ja Cristiana ühise esivanema rikkuse juurde. Duncan vajab ainult aega, et uurida see välja enne, kui Cristiana ta igaveseks minema kupatab.

Esimene peatükk

Auravast nelgist ja ingverist erituv lõhn ei rõõmustanud Cristianat nagu tavaliselt. Ta hingas sügavalt sisse keevast meest ja veest tõusvat aroomibuketti, testimaks, kas ta väga hinnatud mõdus on parasjagu ürte. Kuigi koostis tundus olevat õiges vahekorras, kartis ta, et lõpptulemus on kibe. Ta teadis oma kogemustest, et mõdu tuleb pruulida siis, kui süda on kerge, aga praegu oli ta mure raskem kui karusnahaga ääristatud jäätunud rüü, mis tal õues tormi ajal üll oli.

Ta oli tundnud vaenlase juuresolekut juba mitu tundi, kui valmistas piduroogasid. Tal oli kiire, kuna ema oli surnud mitu aastat tagasi ja õde saadetud kodust kaugemale, kui Duncan Vapra häbitu suguvõsa oli ta elu ära rikkunud, ning Cristiana pidi nüüd majaemanda kohustuste kõrvalt hooldama ka invaliidist isa.

Kuidas julgeb Duncan pärast oma poolvenna elajalikku käitumist oma nägu näidata? Cristiana peab talle tormivarju pakkumise jooksul kiivalt oma saladust varjama.

Seganud veel korra pulbitsevat mõdusegu, lahkus Cristiana pruulikojast, mille isa oli tütrele ta ande arendamiseks ehitanud. Isa oli aastaid püüdnud teda mõdu-

pruulimisest eemal hoida, öeldes, et jook tekitab mees-tes rohkem huvi kui tütreid. Aga kui ümbruskonna lordinid hakkasid seda järjest rohkem nõudma ja välismaised kuningad saatsid kinke, et omandada väikest poekest, oli isa leidnud, et on tark tegu Cristiana kaasata.

Antud hetkel pidi Cristiana tegelema külalistega, kartes, et tal pole enne sööki aega isegi riideid vahetada. Kõige tähtsam oli hoida oma saladust uue külalise ja ta meeste eest. Ettevalmistused olid olnud rutakad ja kõik ei kukkunud välja nii hästi, kui ta oleks soovinud, aga vähemalt pidusöögi ajal paistaks kõik olevat korras.

Uue aasta saabumist tähistati Domhnaillis alati suurejooneliselt ja Cristiana ei saanud lubada selles ükskõik milliseid muudatusi, mis võiksid vihjata pere muudele.

Pühkinud lauba higist puhtaks, kiirustas ta suurde saali, kohendas riideid ja vaatas ringi, mida peaks enne sööki veel tegema. Ta ulatas karusnahkse rüü itsitavale teenijatüdrukule, keda näpistas ja narris üks naistemaias külaline. Cristiana saatis tüdrukule karmi pilgu, mis ei tõotanud midagi head, kui ta korralikult ei käitu.

„Sa olid kunagi sama noor, kulla leedi.”

Sügav mehehäääl kostis otse ta selja tagant, pani võpatama, äratades mälestusi, mis tekitasid äreva tunde. Oh, kuidas ta aegade jooksul oli igatsenud seda häält taas kuulda!

Ta pööras ringi ja seisis vaenlasega silmitsi, ilma kaitsva vahitorni või eraldava lossikraavita.

Malcolm Culcanoni seaduslik poeg Duncan Vapper tõusis toolilt varjulise kohast suure saali koridoris.